

Arrest

nr. 62 279 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Grozny. U verliet uw land van herkomst en u vroeg op 19 december 2004 asiel aan bij de Poolse autoriteiten. U besloot uw asielprocedure niet af te wachten en verder door te reizen naar België waar u op 18 april 2005 voor de eerste keer asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Deze asielprocedure werd afgesloten met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op 10 februari 2006 omdat België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag. U keerde vrijwillig terug naar de Russische Federatie op 27 december 2005.

U verklaarde dat u na uw terugkeer naar Grozny werkzaam was in een privé advocatenkantoor, tevens was u een lid van de verkiezingscommissie van het Zadvodskoi district te Grozny in 2007, 2008 en 2009.

U verklaarde dat op 11 oktober 2009 gemeenteraadsverkiezingen plaatsvonden en dat u als secretaris van de verkiezingscommissie van uw district 4 brieven in ontvangst nam die u na de verkiezingen moest

overhandigen aan T.I.(...), de vice-voorzitter van de centrale verkiezingscommissie van de stad Grozny, wat u ook deed.

U gaf aan dat u op 18 november 2009 werd opgepakt vermoedelijk door de ROVD van het Zadvodskoi district. U werd ondervraagd over deze 4 enveloppen/brieven. U vernam dat één van deze enveloppen zijn bestemming niet had bereikt en dat de heer T.(...) was verdwenen. U verklaarde dat u door uw familie werd vrijgekocht.

Eind februari 2010 vernam u van een familielid dat het onderzoek betreffende de 4 brieven opnieuw werd heropgestart en hij gaf u het advies om uw land van herkomst te verlaten, wat u ook deed.

U kwam in België toe op 1 juli 2010 waar u dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte en deze van uw dochter, uw rijbewijs, uw echtscheidingsakte, een Russisch medisch attest, uw lidkaart van de partij Verenigd Rusland en verschillende besluiten, ledenlijsten en brieven waaruit blijkt dat u lid was van het verkiezingcomité van het district Zadvodskoi te Grozny.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van het verdwijnen van een brief/enveloppe met een onbekende inhoud, bij de gemeenteraadsverkiezingen problemen kreeg met de autoriteiten (CGVS 02/12/2010 p. 10).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u omwille het verdwijnen van een brief/enveloppe een gegronde vrees voor vervolging heeft.

U gaf aan dat u op 10 oktober 2009 vier brieven ontving en dat u deze brieven aan de voorzitter van de centrale verkiezingscommissie van de stad moest bezorgen. U beweerde dat u de inhoud van deze brieven niet kende en dat het uw recht niet was om de inhoud te vernemen. U overhandigde deze vier brieven aan de voorzitter en hij ondertekende een document waaruit blijkt dat hij de brieven in ontvangst nam. U verklaarde dat één van deze brieven verdween en dat u hierover ondervraagd werd (CGVS 02/12/2010 p. 9, 10, 11).

Echter op geen enkele wijze toont u aan dat de autoriteiten u na deze ondervraging nog zouden viseren. U had een bewijs in handen dat u deze brieven had overhandigd en u had hierover verklaringen afgelegd (CGVS 02/12/2010 p. 9, 11). Bovendien verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken en ook op het Commissariaat-generaal dat na deze ondervraging alles rustig werd (DVZ vragenlijst 3.5).

U gaf aan dat u pas eind februari 2010 van een familielid vernam dat deze zaak opnieuw werd bekeken. U verklaarde dat ze de zaak moesten afsluiten en u vermoedde dat ze omwille van het feit dat de heer T.(...) was verdwenen ze nu naar u zochten (CGVS 02/12/2010 p. 10; 04/01/2011 p. 9).

Vastgesteld moet worden dat het enkel vermoedens betreft en dat u deze vermoedens niet kan aantonen. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u na februari 2010 en voor uw vertrek uit de Russische Federatie enige verdere problemen ondervond of zou kunnen ondervonden hebben aangaande deze feiten (CGVS 04/01/2011 p. 9).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u meerdere jaren werkzaam was voor de autoriteiten als lid van het verkiezingscomité.

Bovendien was u lid van de partij Verenigd Rusland, de partij waartoe ook de president Kadyrov toe behoort en tevens was u als hoogopgeleide persoon werkzaam in een advocatenkantoor (CGVS 02/12/2010 p. 5, 12).

Vastgesteld moet worden dat u geen enkele poging ondernam om überhaupt hulp, advies of bescherming te zoeken/ vragen voor de problemen waarmee u werd geconfronteerd.

Nochtans had u alle mogelijkheden voorhanden.

U was werkzaam in een advocatenkantoor die u op zijn minst zouden kunnen adviseren of zelf hulp verlenen. Eveneens was u een actief lid van de partij Verenigd Rusland, de partij waarvoor u in de

verkiezingscommissie zetelde, en had u contactmogelijkheden tot belangrijke politieke leden van deze partij (CGVS 02/12/2010 p. 12; 04/01/2011 p.4).

Opgemerkt moet worden dat redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u op zijn minst enige pogingen zou ondernomen hebben om hulp, advies of bescherming te vragen gezien de mogelijkheden waarover u beschikte.

Opgemerkt moet worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst enige pogingen onderneemt om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Bovendien moet tevens opgemerkt worden dat u incoherente verklaringen hebt afgelegd betreffende uw vertrek uit Grozny.

U verklaarde dat u na uw vrijlating in november 2009 een week in het ziekenhuis had gelegen en dat u na deze week weg was. U gaf aan dat tijdens de periode dat u weg was men een paar keer was langs geweest en achter u hadden gevraagd (CGVS 04/01/2011 p. 8).

Even later verklaarde u dat er na uw vrijlating niets meer was voorgevallen.

Vervolgens beweerde u dan weer dat u na het ziekenhuis niet direct was vertrokken en dat u pas eind februari 2010 vertrok en u gaf aan dat er voor uw vertrek niets meer was gebeurd maar dat ze in de periode dat u bij uw zus was men u nog éénmaal is komen zoeken (CGVS 04/01/2011 p. 9, 10). Opgemerkt moet worden dat u betreffende wanneer u juist vertrok, over het al dan niet langskomen en hoeveel men is langs geweest u onduidelijk bent.

Deze onduidelijkheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is.

Uit uw relaas blijkt dat u van Grozny, via Moskou naar Oekraïne bent gereisd. U gaf aan dat tijdens deze reis naar Oekraïne er een controle plaatsvond, dat de chauffeur uitstapte en dat hij iets toonde maar u wist niet wat. U vermeldde dat u enkel met uw Russisch intern paspoort had gereisd en dat u niet wist of de chauffeur reisdocumenten voor u bezat. U reisde vanuit Oekraïne met een auto door naar België.

U verklaarde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen.

U beweerde dat u, noch de chauffeur enige documenten had moeten tonen om de Europese Unie binnen te komen. Evenmin had afspraken gemaakt met de chauffeur (CGVS 02/12/2010 p 6, 7).

Uw uitleg overtuigt niet. Het is weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen u geen informatie te geven of concrete afspraken te maken.

Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het bijgevolg erg onwaarschijnlijk dat u in het ongewisse zou zijn over de reisdocumenten, de reisroute en het reisdoel.

Dit alles doet mij vermoeden dat informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en daarbij gebruikte reisdocumenten.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch het statuut van subsidiaire bescherming worden verleend.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

Uw geboorteakte en deze van uw dochter, uw rijbewijs en uw echtscheidingsakte bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist.

Het Russisch medisch attest geeft aan dat u zich hebt aangeboden op 20 november 2009 bij de polikliniek. Echter uit dit attest kan niet worden afgeleid in welke omstandigheden u verwondingen had opgelopen.

Uw lidkaart van de partij Verenigd Rusland geeft aan dat u lid was van deze partij wat evenmin ter discussie staat.

Uit de ledenlijsten en brieven van de verkiezingscommissie blijkt dat u lid was van het verkiezingcomité van het district Zadvodskoi te Grozny wat niet wordt betwist."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 15 maart 2011 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsten van de materiële motivering.

Zij verwijst naar de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en past de vier elementen vervat in deze definitie, toe op zichzelf: zich buiten het land van herkomst bevinden, een gegronde vrees voor vervolging hebben, omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging, en de bescherming van het land niet kunnen invoeren.

Zij laat gelden dat deze vrees zowel een subjectief als een objectief element vereist en dat zij moet aantonen dat het risico op vervolging bestaat, niet dat de vervolging ook effectief zal plaatsgrijpen of reeds heeft plaats gehad.

Verzoekster wijst er op dat het feit dat zij bij de kiescommissie heeft gewerkt en ondervraagd werd naar aanleiding van het verdwijnen een enveloppe/brief, niet in twijfel wordt getrokken.

De stelling van de commissaris-generaal dat haar vrees louter gebaseerd is op vermoedens, is volgens haar niet correct. Zij voert aan dat haar vrees zijn oorsprong vindt in de eerdere aanhouding waarbij zij op een hardhandige manier werd ondervraagd.

Zij stelt dat wanneer zij vernam dat de zaak heropend werd, zij de eerdere ondervraging herbeleefde wat haar vrees aanwakkerde.

Zij benadrukt dat vrees een subjectief gegeven is en dat het, gelet op de aanhouding en hardhandige ondervraging en ook het feit dat zij gehuwd was met een strijder, niet onlogisch is dat zij opnieuw vreesde voor haar fysieke integriteit. Verzoekster laat gelden dat zij aldus uit objectieve gegevens afleidde dat het risico op aantasting van haar fysieke integriteit meer reëel werd.

Zij verklaart nog dat haar familie een brief heeft ontvangen waarin staat dat zij zich dient aan te bieden bij de ROVD.

Verzoekster merkt op dat uit haar verklaringen niet kan afgeleid worden dat zij onmiddellijk na haar verblijf van één week in het ziekenhuis, vertrokken is. Met "ik was weg" bedoelde zij dat zij niet meer deelnam aan het normale dagelijks leven; zij leefde een tweetal maanden ondergedoken bij haar zus in Volgograd.

Zij verklaart verder dat de onduidelijkheden betreffende de vragen of er nog iets was voorgevallen, te wijten zijn aan de onduidelijke vraagstelling. Verzoekster stelt dat aangezien men bij het verhoor op het Commissariaat-generaal vroeg of er "*nog iets gebeurd is*", dit volgens haar betekende dat gevraagd werd naar andere incidenten. Aangezien er niets anders was gebeurd dan het paar keer langskomen en aangezien zij het zo reeds verklaard had, heeft zij, aldus verzoekster, niets toegevoegd.

Wat betreft haar reisroute, laat verzoekster gelden dat zij betaald heeft voor de reis en dat de chauffeur alles geregeld heeft. De motivering ter zake in de bestreden beslissing spreekt volgens haar "*de harde realiteit van mensensmokkel en vluchtelingenstromen tegen*". Zij beweert dat smokkelaars hun 'klanten' zoveel mogelijk in het ongewisse laten en stelt dat indien de controles aan de buitengrenzen van de Europese Unie onfeilbaar zouden zijn, er geen vluchtelingen meer de Unie zouden binnenkomen.

Verder verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad van State en de rechtsleer luidens dewelke "*Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonde dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend.*" Zij wijst er in dit verband nog op dat zij lid is van de partij "Verenigd Rusland" en dat haar problemen bijgevolg hun oorsprong vinden in politieke overtuigingen.

Op de opmerking dat zij geen bescherming gezocht heeft in eigen land, antwoordt zij dat zij net de autoriteiten vreesde. Alle autoriteiten staan volgens haar met elkaar in verband waardoor bij vrees voor de ene autoriteit, het bijgevolg veel moed vraagt om zich met de vraag om bescherming tot een andere autoriteit te wenden. Ook verklaart zij dat er in Tsjetsjenië niets gebeurt zonder de instemming van de president.

Verder stelt verzoekster dat de commissaris-generaal een verkeerd besluit trekt uit de feitelijke gegevens. Het is niet zo dat zij, omwille van haar lidmaatschap van de partij "Verenigd Rusland" en de deelname aan de verkiezingscommissie, een grote invloed had heeft en de contacten had met machtige personen; zij stelt dat "*verzoekster is immers bij de verkiezingscommissie begonnen werken omdat zij geen job had*".

Zij wijst er overigens op dat zij uitdrukkelijk verklaard heeft dat zij met niemand persoonlijk kennis heeft gemaakt. Evenmin werd zij lid van de partij omwille van een grote politieke overtuiging. Verzoekster merkt nog op dat zij haar partij en de verkiezingscommissie zelf beschuldigt van fraude.

Zij laat gelden dat zij geen beroep kon doen op de advocaten van het kantoor waarin zij tewerkgesteld was. Volgens haar was het kantoor niet gespecialiseerd in politiek getinte dossiers en daarenboven is de verdediging van een dergelijk dossier te risicovol voor een advocaat. Zij voegt er aan toe dat het juist is omdat zij gewerkt heeft in een advocatenkantoor, dat zij geen vertrouwen heeft in de nationale bescherming ("*incorrecte praktijken, corruptie...*").

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Enkel een vrees voor vervolging aanhalen volstaat op zich niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat haar vrees reëel is.

Het begrip "gegronde vrees" houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Verzoekster blijft hier in gebreke gezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij vervolgd zou worden door de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van het verdwijnen van de brief.

Inderdaad trekt de commissaris-generaal het feit dat verzoekster bij de kiescommissie heeft gewerkt en het feit dat zij ondervraagd werd naar aanleiding van het verdwijnen van een brief/enveloppe, niet in twijfel.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoekster, volgens haar verklaringen door de Tsjetsjeense autoriteiten in november 2009 ondervraagd werd in de hoedanigheid van getuige.

De ondervraging van verzoekster, in de hoedanigheid van getuige, past in het kader van het onderzoek naar de verdwijning van de brief en I.T.. Een loutere ondervraging als getuige kan geenszins gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Dat verzoekster gedurende deze ondervraging verwondingen en blauwe plekken heeft opgelopen, kan niet worden besloten uit het door haar neergelegde Russisch medisch attest van 20 november 2009.

Het is immers zo dat louter op basis van haar verklaringen geattesteerd werd dat zij werd geslagen waarbij niet vaststaat onder welke omstandigheden zij deze verwondingen heeft opgelopen.

De commissaris-generaal merkt terecht op dat verzoekster voor het overige geen elementen aanhaalt waarmee zij haar vrees voor vervolging door de autoriteiten kan objectiveren. Zij stelt evenwel dat bedoelde zaak heropend werd en dat de autoriteiten, na de heropening van deze zaak door de procureur, bij haar zijn langs geweest maar zij steunt zich voor het feit dat deze zaak heropend zou zijn enkel en alleen op verklaringen van derden en bovendien kan zij niet aannemelijk maken waarom de autoriteiten bij haar zijn langs geweest.

Zij vermoedt dat dit is omdat zij de schuld zou krijgen van het verdwijnen van de brief en baseert zich hiervoor enkel en alleen op haar veronderstellingen, zoals zij zelf stelt (zie het verhoorverslag van 4 januari 2011, p. 9).

Verzoekster kan aldus niet uitsluiten dat de autoriteiten haar zochten omdat zij haar opnieuw als getuige wilden horen in deze zaak, gezien de heropening van het onderzoek.

Reeds hoger werd opgemerkt dat een loutere ondervraging geenszins gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dat zij bericht kreeg via haar familie dat er een brief is toegekomen waarin staat dat zij zich dient aan te bieden bij de ROVD, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekster nalaat dit document bij haar verzoekschrift te voegen.

De Raad volgt de commissaris-generaal in de vaststelling dat verzoekster geen concrete en objectieve elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij zou beschouwd worden als beschuldigde of dat zij zou vervolgd worden door de Russische autoriteiten omwille van het verdwijnen van de brief. Het loutere feit dat verzoekster eerder als getuige ondervraagd werd in deze zaak, is geen objectieve aanwijzing dat zij door de Tsjetsjeense autoriteiten zou vervolgd worden. Bovendien, zelfs als zou verzoekster de schuld krijgen van het verdwijnen van de brief -wat zij niet aannemelijk maakt- dan nog dient te worden opgemerkt dat zij in het bezit is van het bewijs dat zij deze brieven heeft afgeleverd aan de bevoegde persoon waarmee zij haar onschuld kan aantonen.

De Raad herhaalt dat het niet volstaat louter te verklaren een vrees voor vervolging te koesteren. Verzoekster dient deze vrees immers ook aannemelijk te maken, wat in casu niet het geval is.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster geen enkele poging ondernomen heeft om in haar land van herkomst hulp, advies of bescherming te zoeken. Haar uitleg dat het veel moed vraagt om bij een andere autoriteit om bescherming te vragen tegen het optreden van die ene autoriteit, gezien alle overheidsdiensten met elkaar in verband staan, wordt door de Raad niet aanvaard. Verzoekster laat immers na dit met concrete elementen te duiden waardoor haar uitleg het niveau van een blote bewering niet overstijgt.

Bovendien had verzoekster, die een universitaire opleiding in de rechten genoot (zie het verhoorblad van 2 december 2010, p. 5) en die zeker over connecties beschikte door in de verkiezingscommissie te zetelen, zich tot een advocaat kunnen wenden, te meer zij zelf in een advocatenkantoor in Grozny tewerkgesteld was, om haar problemen met de autoriteiten voor te leggen en om hieromtrent raad te vragen.

De uitleg van verzoekster dat bedoeld advocatenkantoor niet gespecialiseerd was in politiek getinte dossiers, dat het te risicovol was voor de advocaat om haar verdediging op te nemen, dat in haar land corruptie troef is, betreft enkel blote beweringen dewelke de Raad in redelijkheid niet aanneemt.

Gezien verzoekster vreesde opnieuw problemen te zullen kennen met de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van het verdwijnen van een brief/omslag en hiervan beschuldigd te zullen worden, kan er zeker verwacht worden dat zij, vooraleer haar land te verlaten, deskundige raad zou ingewonnen hebben over de mogelijkheden zich tegen deze beschuldigingen te verdedigen, te meer zij het bewijs bezat dat zij deze brieven wel degelijk had afgegeven.

De Raad stelt vast dat verzoekster de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherente verklaringen, in haar verzoekschrift probeert te vergoelijken, doch er niet in slaagt deze te verklaren.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekster aangaande de gebeurtenissen die volgden op haar ontslag uit het ziekenhuis, verklaringen heeft afgelegd die niet coherent zijn en die niet zonder meer kunnen worden toegeschreven aan de onduidelijke vraagstelling op het Commissariaat-generaal. Van verzoekster, die een academische opleiding heeft genoten en op een advocatenkantoor bedrijvig was, mag immers verwacht worden dat zij op een coherente en consistente manier de feiten uiteenzet die geleid hebben tot haar vertrek uit haar land van herkomst.

Het valt ook op dat dat verzoekster bijzonder vage bewoordingen gebruikt: “ze kwamen langs” en “ze vroegen naar mij”. Hiermee wordt niet aangetoond dat de autoriteiten, nadat zij vroeger verhoord

geworden was als getuige, haar zouden beschouwen als beschuldigde en haar vervolgen omwille van het verdwijnen van de brief.

Wat verzoeksters reisweg betreft, benadrukt de Raad dat van verzoekster kan verwacht worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van de landen en plaatsen zij op haar vluchtreis aandeed.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt bovendien dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden; het is bijgevolg zeer onwaarschijnlijk dat verzoekster in het ongewisse zou zijn over de reisdocumenten, reisroute en reisdoel.

Verzoekster beperkt er zich in haar verzoekschrift toe tot het opwerpen van blote beweringen en tot het uiten van kritiek over de tegenstelbaarheid van de door de commissaris-generaal gehanteerde bronnen waarmee zij evenwel niet vermogt de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie te weerleggen.

Dat quasi gehele onwetend van verzoekster -met een rechtendiploma- over haar reisweg, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar reis wat ertoe leidt dat de Raad de mening deelt van de commissaris-generaal als hij stelt dat verzoekster informatie achterhoudt over haar werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte identiteitsdocumenten.

Deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielaanvraag.

Wat voorafgaat voert tot het besluit dat verzoekster niet aantoont dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet toegekend. Voormeld wetsartikel is niet geschonden.

2.4. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde om aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; zij voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en nogmaals van de materiële motiveringsplicht.

Zij laat gelden dat de commissaris-generaal de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd heeft.

Verder haalt verzoekster rapporten aan "Human Rights Report: Russia" van 2009 en "World Report 2011; events of 2010" waaruit volgens haar blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië niet stabiel en onveilig is.

2.5. De Raad wijst er op dat een richtlijn rechtstreekse werking heeft in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet

Aldus de schending van deze richtlijn niet dienstig aangevoerd worden.

De Raad stelt ook vast dat de stelling van verzoekster dat de commissaris-generaal de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd heeft, feitelijke grondslag mist.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen argumenten aanbrengt die wijzen op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt op lijden van ernstige schade zoals bepaald in voormeld artikel. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die deze informatie weerleggen.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.
Voormeld wetsartikel is niet geschonden.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.
Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE